

နေနွယ်ဇင်မြင့်



မိဆိုး ကိုချစ်လိုက်တာလေ



(ဒုတိယအကြိမ်)

L လင်း

ချစ်သောအမုန်း

အို . . . ရှက်လိုက်တာလွန်ပါရော။

ယွန်းယွန်း တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်မှာ ဒီတစ်ခါ အရှက်ဆုံးပါပဲ။ လူ့ဘဝ လူ့လောက၏ အပြင်ဘက် ဝေးတစ်နေရာကို ထွက်ပြေးသွားချင်တဲ့ အထိကို ရှက်မိခြင်းပါ။ ဘယ်သူနဲ့ မှ တောင် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး တစ်ယောက်တည်း နေနေရ ရင်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရှက်မိပါရဲ့ ရှင်။

“ငါ့ခေါင်းအုံးအောက်က နင်ခိုးသွားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ပြန်ပေး” . . . တဲ့ ။ ကိုပိုင် . . . ရက် ရက်စက်စက်ကြီးကို ပြောထွက်လွန်းသည် ။ တကယ်ဆို ကိုပိုင်ရယ် . . . ဒီလက်ကိုင်ပဝါကို ယွန်းယွန်း ဘာဖြစ်လို့ ယူသွားတယ်ဆိုတာ ကိုပိုင် သိဖို့ ကောင်းပါတယ်နော်။

“နင် အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလည်း ဖြစ်နေပြီ၊ ခုချိန်ထိ လုပ်ချင်ရာလုပ်တုန်း၊ ကိုယ့်အဖေနဲ့ ကိုယ့်အမေမျက်နှာကိုလဲ ပြန်ထောက်ဦး”

ပထမတော့ . . . ခါတိုင်းလို ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်ဖို့ ပါပဲ။ ကိုပိုင် အဲသည် လောက် ပြောပြီးတဲ့ အထိ ယွန်းယွန်း စိတ်တိုရုံပဲတိုသေးသည် ။ ဒီလိုရှက်မသွားသေးပါ။ တသက်လုံးက ခံပက်နေကျမို့ ခုလည်း ခံပက်လိုက်မည့်ဆဲဆဲပါ။

“လောကမှာ ဘယ်ရာမဆို . . . ကာယကံရှင် ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ တိတ်တိတ်ကလေးယူရင် သူ ခိုး၊ စေတနာမပါတာကို လုယူရင် ဓားပြ၊ အချစ်လည်း အတူတူပဲ . . .”

“ဇွတ်လုယူရင် ဓားပြ၊ တိတ်တိတ်ကလေးယူရင် သူခိုးပဲ၊ အဲဒါနင်သိထားဖို့ . . .”

“ငါ့ဆီက ငါ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ မသိအောင်လည်း ယူသုံးခဲ့တယ်၊ မပေးပဲလည်း ဇွတ်ယူခဲ့တယ်၊ မောင်နှမချင်းမို့ အရေးမယူခဲ့ပေမယ့် ခိုးမှုလုယက်မှုအရာ မြောက်တယ်သိလား . . .”

“အေး . . . အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုတော့ ခိုးယူ လုယူပြီးကျလို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူး၊ ငါ အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သတ်လာရင် သူခိုး ခိုးလည်း မခံဘူး၊ ဓားပြ တိုက်လည်း မခံဘူး . . .”

“ငါ့ခေါင်းအုံးအောက်က လက်ကိုင်ပဝါကို တစ်နာရီအတွင်း သူ့နေရာသူ ပြန်ထားပါ၊ ဒီကိစ္စအတွက် ဖေဖေကိုရော မေမေကိုပါ နင်တိုင်နိုင်တယ်”

ရက်စက်စွာ၊ ပက်စက်စွာ ၊ ပြတ်တောက်ခါးသီးစွာ ၊ အကြင်နာမဲ့၊ အစာအနာမဲ့၊ ဘာကိုမှ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ ပြောချကာ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် လှည့်ထွက်သွားတော့သည့် ကိုပိုင်။

ကိုပိုင်ပြောခါစက စိတ်တို၏။ နောက်တော့ ဒေါသထွက်ကာ တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးလာသည် ။ ကိုပိုင် ထွက်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာ ယွန်းယွန်း အံ့ဩတုန်လှုပ်လွန်းစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည် ။

“ကိုပိုင် ဒီလောက် ပြောလိမ့်မယ်လို့ ”

ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့ပါ။ ဒီလောက် မာကျောပြတ်တောက်

လိမ့်မယ်လို့ လည်း ဘယ်လိုမှ မထင်ခဲ့ပါ။ ကြားစကားသာဆိုလျှင် ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိ။ မိမိနားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရလို့ သာပဲ ယုံလိုက် ရတော့သည်။ ။

“ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ”

မိန်းမသား . . . ဟူသည့် အသိတရားလေးကို သတိရသည် ။ မိန်းမသား ဖြစ်ပါလျက် ဒီ လောက်အပြောခံရသည် ။ မိန်းမသား တစ်ဦးအဖို့ ရှက်စရာကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ပြောင်မြောက် သည့် စကားလုံးများ ဖြင့် ရိုင်းပျစော်ကားစွာ ပြောသွားပြီပဲ။

“မောက်မောက်မာမာရှိလိုက်တာ”

ကိုပိုင် တကယ်လွန်သည် ။ ဒီလောက်ပြောချဖို့ မကောင်းဘူး။ ရင်မှ တစစ်စစ်နှင့် ကျင်လာ သည် ။ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာရသည် ။ နားတွေပါအူ၊ လည်ချောင်းထဲကပူ၊ နားထင် ထဲက တဒိန်းဒိန်းမြည်အောင် ကိုက်ခဲလာရ၏။ သည် ဝေဒနာမျိုးစုံတို့ သည် အရှက်လွန်မှုတွင် မြစ် ဖျားခံ၏။ အသက်ရှူပင် မဝချင်တော့ပါ။

“ရက်စက်လိုက်တာ ကိုပိုင်ရယ် . . . ရက်စက်လိုက်တာ”

မူးယစ်သီဝစေစွာ လျှောက်လှမ်းရာ၌ ခြေထောက်တွေက မခိုင်မမြဲပါ။ လူက ယိမ်းထိုးနေ သည် ။ သေပစ်လိုက်ချင်မိပါရဲ့ ၊ အဲသည် လောက်ထိရှက်၏။ မျက်စိတွေပြာကာ အမြင်အာရုံက ဝိုးတဝါး . . . ။

“ဟင် . . . မမယွန်း”

ညွှန့်ခန်းတံမြက်စည်းလှည်းရန် ကြက်မွေးလေးနှင့် ရောက်လာသည့် အိမ်ဖော်မလေး နော်မူး က ကြက်မွေးကိုလွှတ်ချ၊ ယွန်းယွန်းကိုပြေးတွဲ . . .

“မေမေကြီး”

ယွန်းယွန်း မေမေ့ကိုလည်း ကျုံးအော်၍ ခေါ်...

“မမယွန်း... မမယွန်း”

နော်မူးပခုံးကို အားပြုမှီထောက်ကာ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေ ပြူးနေသည့် ယွန်းယွန်း၊ မျက် ကြောစင်းစင်း၊ မျက်ဝန်းကြောင်ကြောင်နှင့်မို့ ရှေ့မှာ ရှိသည့် ဧည့်ခန်းသုံးပစ္စည်းတွေကိုလည်း မြင်ပုံမရ၊ အပေါ်သွားက အောက်နှုတ်ကမ်းကို ဖိကိုက်ထားရာမှာ ပြတ်ထွက်တော့ မလားထင်ရ သည်။

“ဟဲ့... သမီးလေး”

မေမေ ဒေါ်ခင်ဆွေလေး ရောက်လာသည်။ သမီးကို နော်မူးလက်မှ လွှဲယူသည်။ ယွန်းယွန်း ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက မေမေ့ပေါ် ပိကျလာသည် မို့ ကြမ်းခင်းကော်ဇော်ပေါ်သို့ ဒေါ်ခင်ဆွေလေး ထိုင်ချ လိုက်ရသည်။

“မေမေ...”

မဝီမသကြိုးစားခေါ်သံ အဆုံးမှာ ယွန်းယွန်း သတိမရတော့ပါ။

“သမီး... သမီး”

မေးဖျားကို သာသာရိုက်ပေမယ့် မထူး။

“ကိုထိုက်... လာပါဦးရှင့်”

သမီးဖေဖေ ဦးကျော်တိုက်က ချက်ချင်းလို ရောက်လာသည်။

“ကိုဆက်ရေ... ကိုပိုင်... ကိုစိုး...”

ရှိသမျှသားတွေကို ဒေါ်ခင်ဆွေလေး အော်ခေါ်ပြန်၏။ ဆက်မော်ထိုက်နှင့် စိုးစံထိုက် ရောက် လာသည်။ ပိုင်ဆုထိုက်ရောက်မလာပါ။

“ယွန်းယွန်း ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

မိသားစု၏ အသည်း၊ လည်ဆွဲရတနာလေးထိုး၊ ရွှေလိုဠု၍ ထားရပါသည့် ယွန်းယွန်းမို့ တစ်အိမ်သားလုံး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။

“ဆရာဝန်ခေါ်မှ ပေါ့”

စိုးစံထိုက်က တယ်လီဖုန်းကို ပြေးမ,သည် ။ ဆက်မော်ထိုက်က စွေခနဲ ပွေ့ယူသည် ။

“သူ့အခန်းထဲ ပို့လိုက်ရမလား မေမေ”

“အေး . . . အေး။ လုပ်ကြပါဦး၊ သမီးလေးကို ကယ်ကြပါဦး၊ ကိုထိုက် . . . သမီးလေး . . .”

ဆက်မော်ထိုက်က ယွန်းယွန်းကိုပွေ့ကာ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားတစ်လျှောက်မှ တက်၊ သူ့နောက်မှ ဒေါ်ခင်ဆွေလေးက ယွန်းယွန်းကိုပဲ ကူကိုင်ပေးရတော့မလို့၊ ဆက်မော်ထိုက် ခါးကိုပဲ တွန်းတင်ပေးရမလို့လိုနဲ့ ဘာကိုမျှ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ လှေကားထစ်တွေကို ခလုတ်တိုက်ကာ လိုက်တက် လာသည် ။ ဦးကျော်ထိုက်ကလည်း ဘေးမှာ တမားမား၊ နောက်ဆုံးက နော်မူး။

ယွန်းယွန်းကို ခုတင်ပေါ်သို့ ချပြီးသည့်အချိန်တွင် စိုးစံထိုက်ပါ ရောက်လာသည် ။

“ခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်တဲ့ ”

စိုးစံထိုက် စကားဆုံးတော့ စားဖိုမှူးကြီး ဒေါ်စိန်ရောက်လာပြန်သည်

။

“ယွန်းယွန်းလေး ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“မူးသွားတာ နေမှာ ပါ၊ ဒေါ်ဖိန်တို့ နော်မူးတို့ ပြန်ဆင်းကြ၊ လူတွေ သိပ်များ ရင် အသက်ရှူ ပိတ်မယ်၊ ဆရာဝန်ကို ဆင်းစောင့်ကြပါ၊ ရေနွေး လည်း အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“အေး . . .အေး . . .”

ဒေါ်ဖိန်က ကြည့်လို့ မဝသေးဟန်ဖြင့် ပေစောင်းပေစောင်းလုပ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်တော့ နော်မူးလည်း လိုက်ထွက်လာရသည် ။ အောက် ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းရန် လှေကားထိပ်သို့အရောက် . . .

အောက်ထပ်လှေကားရင်းတွင် အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေသည့် လူစု လူဝေးကို တွေ့ရသည် ။ ယာဉ်မောင်း ဦးအုန်းခင်၊ မာလီ ရန်ကနား၊ ခြံဝ တံခါးကိုလည်း စောင့်ဖွင့် စောင့်ပိတ်လုပ်၊ လက်တို လက်တောင်း ခိုင်း သမျှလည်း လုပ်ပေးရသည့် ဖိုးထူး။

ဒေါ်ဖိန်နှင့် နော်မူးတို့ အောက်ကိုရောက်လာတော့ သတင်းကို အ မောတကော မေးကြ၏။

“ဆိုးပလား”

“ဟဲ့ . . . ဖွ . . . ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုအုန်းခင်”

ဒေါ်ဖိန်က လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည် ။

“ကိုပိုင် ပြောတော့ ယွန်းယွန်း အသည်းအသန်ဖြစ် . . . ဆို၊ ဆုံးတော့ မယ်တဲ့ ”

“တောက်တီးတောက်တဲ့ ရှင် . . . မူးသွားတာပါ”

“ဟောဗျာ . . . ကိုပိုင်က ခြံထဲဆင်း လာပြီးကို ပြောတာ၊ အပေါ်မှာ ယွန်းယွန်း အသည်းအ သန် ဖြစ်နေတယ်တဲ့ ၊ ဆုံးတော့မယ်တဲ့ ၊

သွားကြည့်ချင် ကြည့်ကြ၊ ကျွန်တော်တော့ မကြည့်ချင်တာနဲ့ ဆင်းလာခဲ့တာတဲ့ ”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ . . . ကိုပိုင် ဘာတွေလျှောက်ပြောတာလဲ”

“သူညီမကို သူသိပ်ချစ်တော့ မကြည့်ရက်တာလည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ခုဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ”

“အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆရာဝန် လာလိမ့်မယ်၊ ဖိုးထူးက ခြံသော့အဆင်သင့်နဲ့ ခြံမှာ စောင့်နေ၊ ရန်ကနား ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်လုပ်၊ ကိုအုန်းခင်လည်း သွားတော့”

“တော်ပါသေးရဲ့ . . . ယွန်းယွန်းသာ တစ်ခုခုဆိုရင် မမကြီးဈာပနကို အရင်ချမယ်”

“တော်ပါတော့ . . . ဘယ်သူမှ မချရဘဲ ရှင့်ကိုချနေရဦးမယ်၊ ဆရာက ဒေါသကကြီးပါတိ၊ သူမိန်းမနဲ့ သူသမီးကို တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောနေ၊ သွား . . . သွားကြတော့”

ထမင်းစားခန်း မီးဖိုဘက်သို့ နှစ်ယောက်ဝင်သည် ။ ခြံထဲသို့သုံးယောက်ဆင်းသွားသည် ။ ယွန်းယွန်းနားမှာ က လေးယောက်၊ ပိုင်ဆုတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ခြံထဲမှာ ငေါင်နေ၏။ မြေပြင်မှာ ထိုင်ချ၊ ခူးနှစ်ဖက်ထောင်၊ ထောင်ထားသည့် ခူးတွေပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်၊ ကျန်လက်တစ် ဖက်က အနားရှိခဲ့လုံးတွေကောက်ကာ ဟိုပစ်သည် ပစ်။ စိတ်ကနာမငြိမ် လူကငေါင်နေ၏။

“ငါပြောတာ . . . နည်းနည်းတော့ လွန်သွားတယ်”

ဖေဖေမျက်နှာကို ထောက်ရမည်။ မေမေမျက်နှာကို ထောက်ရမည်။ ဘယ်သူမျက်နှာမှ မ ထောက်ဘူးဆိုရင်လျှင်တောင် မိန်းမသားတစ်ဦးကို

သည် မျှပြောချဖို့ မသင့်၊ လွန်တာကတော့ လွန်သွားပြီ၊ ဘယ်လို ပြန်နုတ်ပြန်ဆယ်မလဲ။ သတိလစ်မေ့ကျသွားရတဲ့ အထိတောင် စိတ်ထိခိုက်သွားရတယ်ဆိုတော့ . . .

“သူ . . . ဘယ်လောက် ရှက်သွားရှာမလဲ”

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကောက်ချီခဲ့၊ ပွေ့ခဲ့၊ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို တောင် ငုံ့ငုံ့နမ်းခဲ့ရတဲ့ ညီမလေးရယ်။

ပိုင်ဆု ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေးကို ထိခိုက်သွားရသည် ။ ခုမှ ပဲ သနားလာမိ၏။ အကြင်နာ လက်ကျန်တွေက ရင်ထဲမှာ လာရောက်ပေါင်းဆုံကာ ဆွတ်ဆွတ်ကြင်ကြင် ရှိလှ၏။

“ညည်းကလည်း မိုက်လုံးကြီးတယ်”

သည် ပေါက်ကျော်မ ဆိုးတာတွေကတော့ စာစီလို့ တောင် မဆုံးနိုင်အောင်ပါ။ ပြီးတော့ . . . ခုလိုလုပ်တာမျိုးကိုလည်း ပိုင်ဆု နည်းနည်းမှ သည်းမခံနိုင်။ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ထိ ပေါက်ကွဲသွား ရကာ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ စကားလုံးတွေနှင့် ပြောပစ်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“သူကတော့ ထင်မှာ ပဲ၊ သက်မာကို ထိလို့ . . . လို့ ”

ပိုင်ဆု ခေါင်းအုံးအောက်မှ လက်ကိုင်ပဝါကို မယူခင် သက်မာဆီက လက်ကိုင်ပဝါကိုလည်း သူခိုးခဲ့ပြီးပြီ။ အဲသည် တုန်းကတော့ သူ စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောချင်ရာ ပြောသွားတာလို့ ပဲ ထင်ထားခဲ့ တာ၊ ခုတော့ . . . တကယ်လုပ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ။

★

“နောင်နောင်”

“ဘာလဲ . . . ပျင်းရင် ပြန်ချင်ပြန်လေ”

နောင်နောင်က အိပ်ရာပေါ်မှာ တစောင်းလဲ့နေ၏။ သည် နေ့ နည်းနည်းဖျားနေသည် မို့ ဆရာဝန် ကအဖတ်မစားရဟု ပြောသွားသည် ။

“ကြက်သားစွပ်ပဲ သောက်ရမယ်နော် နောင်နောင် . . . မမ ကိုယ်တိုင် သွားလုပ်ခဲ့မယ်၊ ယွန်းယွန်းနဲ့ အပျင်းပြေ စကားပြောနေ . . . ဟုတ်လား”

နောင်နောင်က နေပါစေ အထပ်ထပ်ပြောသည် ။ သက်မာလက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ အတန်တန်တား သည် ။ အကြောင်းပြချက်က . . .

“မမ ပင်ပန်းနေမယ် . . .တဲ့ ။

တစ်ယောက်ကလည်း စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြို၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း မေတ္တာတွေ တရဟော၊ ဒီနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်းက ထ၊ ရိုက်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်သူက ယွန်းယွန်း။ သူတို့ နှစ်ယောက် တူတူရှိနေဖို့ သာ အဓိက၊ ယွန်းယွန်းကျတော့ အပျင်းပြေတဲ့ ။

အဲသည် ကတည်းက မျက်စိနောက်နေတာ။

သက်မာက နဖူးတစ်ချက်ကို မနာအောင်ခေါက်လိုက်ပြီး ထားခဲ့မှ နောင်နောင် ပြုံးပြုံးကြီး ကျန်ခဲ့သည် ။ ခု . . . နောင်နောင်လို့ ခေါ်တော့၊ ပြန်ပြောပုံက ကြည့်လေ . . . ပျင်းရင်ပြန်ချင်ပြန်တဲ့ ။

“ယွန်းယွန်းက ခင်လို့ လာတာပါ နောင်နောင်၊ ယွန်းယွန်းနဲ့ နောင်နောင်ဟာ ငယ်ငယ်က တည်းက ဟိုဘက်ခြံ ဒီဘက်ခြံကူးပြီး ကစားနေကျ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“အေးလေ . . . အဲဒါဟုတ်သားပဲ၊ နင်လာတော့ ငါဝမ်းလည်း သာတယ်၊ ကျေးဇူးလဲတင် တယ်”

“ဒါနဲ့ များ . . . ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ခိုင်းရတာလဲ”

“ဟ . . . ငါက ဒုက္ခိတ၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်နေတာရယ်၊ ဦးလံချဲ့(ဘီး တပ်ကုလားထိုင်) ပေါ် မှာ ထိုင်နေတာရယ်ပဲ လုပ်နိုင်တဲ့ သူ၊ သူများ တွ န်းပေးမှ ရွှေ့ရတဲ့ သူဆိုတော့ နင့်ကို အားနာလို့ ”

“တော်ပါ . . . အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာတယ်မှတ် ပါ”

“ကြောက်ပါပြီခင်ဗျာ . . .လက်မောင်းမှာ လည်း သေရာပါမယ့် အ မာရွတ်ကြီးနဲ့ ပါ”

ငယ်ငယ်က နှစ်ယောက်သား ကစားစဉ် အရုပ်လူကြရာမှ ယွန်းယွန်း ကုန်းကိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာက ခုထိအမာရွတ်ကျန်တုန်း။

“ဒါပဲ ပြောနေ”

“မမကတောင် မေးသေးတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲတဲ့ ”

“နောင်နောင် ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ခွေးကိုက်တာလို့ ”

“ကြည့်ပါလား”

ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပိတ်ထုရန် လက်သီးဆုပ်ကြီးက မြောက်တက် လာပြီးမှ ယွန်းယွန်း ပြန်သိမ်းကာ ရယ်နေသည် ။

“ခွေးက လက်မောင်းထိ လာကိုက်တော့ တော်တော်ကြီးသလားတဲ့ ၊ ငါက . . . ခွေးက ပေါက်စလေး အမွေးရှည်ရှည်ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးနဲ့ သိပ်ချ စ်စရာကောင်းတဲ့ တယ်ရီယာခွေးမလေး လို့ . . .”

“နောင်နောင်နော် . . . ထပ်ကိုက်ချင်စိတ်ပေါက်အောင်မပြောနဲ့ ”

“သူ့ကို ကောက်ချီမိတာနဲ့ လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုက်လိုက်တာလို့ ပြောတယ်။ မမက . . . အ မာရွတ်ကို ဖျတ်လို့ ရတယ်တဲ့ ၊ သူ့မိတ်ဆွေဆ ရာဝန်နဲ့ ပြပေးမယ်တောင် ပြောသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ယွန်းယွန်း ကိုက်ထားတဲ့ အမာရွတ်ကို ဘာလို့ ဖျက်ရ မှာ လဲ၊ မဖျက်နဲ့ ”

“နင်ဟာလေ . . . ဟိုဘက်ခြံရော ဒီဘက်ခြံရော နှစ်ခြံပေါင်းပြီး ဗိုလ် ကျနေတာ”

“အို . . . အဲဒါ သူကုသိုလ်နဲ့ သူ ဘာမနာလိုစရာရှိလဲ”

“အေး . . . နင်သေရင် နင့်နောက်မှာ အကုသိုလ်တွေ တစ်ပြုံကြီးပါမ ယ်”

“ပြောပါ . . . ပြောပါ၊ မမရောက်လာကတည်းက ယွန်းယွန်းကို အဖ က်မလုပ်တော့တာ”

“ဟာ . . . အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ၊ မမကြားသွားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမ ယ်”

“အင်းပါ . . . အင်းပါ၊ အဲဒီမိန်းမပဲ ဝိုင်းသည်းနေကြ၊ အိမ်က လူပျိုသိုးကလည်း သက်မာမှ သက်မာ”

“ဟင် . . . ကိုပိုင်လား”

“ဟုတ်ပါ့ရှင် . . . ကြိုက်နေကြပလားတောင် မသိဘူး”

“ယွန်းယွန်း . . . နင် တကယ်ပြောတာလား”

နောင်နောင် လှဲနေရာမှ ကျုံးထသည် ။ လူက မထနိုင်ဘဲ ပြန်လဲကျ သည် ။ ယွန်းယွန်း တစ်ချက်မဲ့လေ၏။ ဖြစ်နေလိုက်ပုံများ ၊ အမြင်ကို က

တ်တယ်၊ ဒီမိန်းမမှာ ပီဆေးများ ရှိသလား မသိဘူး၊ ဟွန်း . . . မုန်းလိုက်
တာ၊ မုန်းလွန်းလို့ ၊ မုန်းပစ်ရတာတောင် မဝဘူး၊ အမုန်းနိုင်ဆုံး မုန်းလို့
ရတာထက် ပိုမုန်းချင်သေးတယ်။

ယွန်းယွန်းမဲ့ရွဲ့နေတော့သည် ။

“တကယ်ပြောတာလား . . . ယွန်းယွန်း”

နောင်နောင် မသက်မသာ မေးရှာ၏။

“နောင်နောင်ကလည်း ကွာ . . . ယွန်းယွန်း ပါးစပ်ထဲရောက်ရင် ဘ
ယ်တစ်ယောက်များ အ ကောင်းကျန်လို့ လဲ၊ ဒီလိုပဲ တွေ့ကရာပြောနေ
ကျဟာကို”

“ဟူး . . . ငါ . . . ငါ . . . အေးလေ ကိုပိုင်နဲ့ ဆိုရင် သဘောတူပါတယ်
”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို . . . ယွန်းယွန်း တမင်ပြောတာ”

“နင် . . . တကယ်နော်”

“အင်းပါ . . . တကယ် တမင်ပြောတာ”

ခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံက သိသာလွန်းလှချေ၏။ တန်တော့ .
. . . ကိုရွှေ့နောင်လည်း သည် မိန်းမကို ကြိုက်နေပြီ။ သေချာတာထက်
တောင် ပိုသေချာပါသေးတယ်လေ။

“ယွန်းယွန်းက ခင်လို့ မုန်းတာများ ”

နောင်နောင် ခုမှ ရယ်နိုင်သည် ။ ယွန်းယွန်းပြောသည့် ခင်လို့ မုန်း
တာ . . . ဆိုသည် ကို နောင် နောင်ကောင်းကောင်း ကြီး သဘော ပေါက်
သည် ။ ယွန်းယွန်းသည် သူမခင်မရင်းနှီးသူများကိုဆို ဘာ သိဘာသာ

နေတတ်သည်။ သူစိမ်းပြင်ပြင်များ နှင့် ဆိုလည်း ဆက်ဆံရေးက ပြေပြစ်ချောမောပါဘိ။

မျက်နှာထားဆိုလည်း ချိုမှ ချို၊ အပြောကလည်း ညက်လို့ ။ သူခင်ပြီ၊ ရင်းနှီးပြီဆိုလျှင်တော့ အဲသည် လူ မလွယ်တော့ပါ။ သူဗိုလ်ကျမည်၊ အနိင်ယူမည်၊ ဆိုးမည်၊ ဒုက္ခမျိုးစုံပေးမည်။ ယွန်းယွန်း ခင်သည့်လူတွေနှင့် ပတ်သက်သမျှ ယွန်းယွန်းပါးစပ်ထဲမှာ ရစရာကို မရအောင် အပြောခံရ၏ ။

“နင် ခင်မှာ များ တော့ သေလုအောင်ကြောက်ပါရဲ့ ”

နောင်နောင်က ဤသို့နားလည်စွာ ပြောခဲ့ဖူးသေး၏။ သည် တော့ . . . ယွန်းယွန်းက ခင်လို့ မုန်းတာများ ဆိုသည့်စကားကို နောင်နောင် နားလည်သည် ။ နောင်နောင် သဘောကျစွာ ရယ်နေချိန် တွင် ယွန်းယွန်းက မျက်နှာလှလှလေးကို အပုပ်နိုင်ဆုံးမဲ့ထားသည် ။

“လှတဲ့ ကောင်မလေးတွေများ မဲ့တာတောင်လှတယ်ဆိုတာ နင်နဲ့ ကျမှ ငါယုံတယ်”

“ဒါ . . . ယွန်းယွန်းကို လှတယ် ပြောတာလား”

“အေး”

“ကျေးဇူး . . . အဟီး”

ပြောပြီး ရယ်ချပြန်တော့ နောင်နောင်က ‘ခွေးမ’ ဟု ကင်ပွန်းတတ်သည် ။ ယွန်းယွန်း သဘောကျစွာ ဆက်ရယ်ပစ်လိုက်၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ငါကုသိုလ်နှယ်နော်”

ဟုတ်သည် လေ။ ချစ်သည့်လူတွေကို တကယ်မမုန်းဘဲ မုန်းပြနေကျ

ဆိုတော့ တကယ်မုန်းလို့ မုန်းပြတာကို လူမရိပ်မိတော့ပါ။ ဘယ်လောက် ဟန်ကျသလဲ။ အဲဒီ သက်မာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို ကျတော့ မုန်းလွန်းလို့ ကို အရမ်းမုန်းတာ ဦးနှောင်နှောင်ရေ . . .။

“နှောင်နှောင်”

“ဘာလဲပြော”

“မမ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက တစ်ခုခု ခိုးရအောင်”

“လုပ်ပြန်ပြီဟာ . . . နင် အငြိမ်ကို မနေနိုင်ဘူး”

ယွန်းယွန်းအကျင့်က အဲသည် လိုပါပဲ။ သူခင်သည့် သူများ ထံမှ ပစ္စည်းလေးတွေကို တိတ် တိတ်ကလေးယူထား၊ ဘာပျောက်လဲ . . . ဘာပျောက်လဲ တစစစာမေး၊ ပိုင်ရှင်က ပြန်တောင်းသည့် အခါ ဆီးထုပ်ဆယ်ထုပ်နှင့် ရွေးရမည် ဆိုတာမျိုးတွေ လုပ်တတ်သည် ။ အရင်တုန်းကဆို နောင် နောင် ပစ္စည်းလေးတွေ နေ့တိုင်းပျောက်တတ်၏။ နောင် နောင် ချော ဆီးထုပ်တွေ နေ့တိုင်းဝယ် ရရှာ သည် ။

“နော် . . . နောင်နှောင်၊ ပြန်မပြောနဲ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဟာ”

“လုပ်ချင်တယ်ဟာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆို”

“မမက လူကြီးတွေ၊ သိပ်နောက်လို့ မကောင်းဘူး”

“အမယ် . . . ဘယ်လောက်များ ကြီးလို့ လဲ”

“နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်တဲ့ ၊ ငါ့ထက် လေးနှစ်တောင်ကြီးတာ၊ နင့်ထက် ဆို ခြောက်နှစ်တောင် ကြီးမယ်”

“ကိုပိုင် ဆိုရင် နှစ်ဆယ့်ခြောက်၊ ယွန်းယွန်းထက် ရှစ်နှစ်တောင်ကြီး
တာပဲ၊ ယွန်းယွန်း အဲဒီ လို ပြန်ပေးဆွဲနေကျ”

“ကိုပိုင်က နင့်အစ်ကိုပဲ”

“မမသက်မာကိုလည်း ယွန်းယွန်းက အစ်မလို သဘောထားတာပဲ
ဟာ”

“မကောင်းပါဘူးဟာ”

“ကောင်းပါတယ်ဟာ”

နောင်နောင်လေသံနှင့် လိုက်ပြောနေပြန်သည် မို့
နောင်နောင်ရယ်ရပြန်၏။ အဲသည် တာတေ လန် ဂျစ်တူးမလေးက
တော့ ဆိုးကိုဆိုးပါသည်။ ။

ယွန်းယွန်းက ခုတင်ဘေးမှာ စားပွဲလေးပေါ်တွင် ရှိသည့် မမပိုက်ဆံ
အိတ်ကို သွားဖွင့်သည်။ ။ တားလို့ မရတော့မည့် တူတူ နောင်နောင် ပြုံး
၍ ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။ ။ ပိုက်ဆံအိတ်က တော်တော် လေးကြီးသ
လို ပစ္စည်းမျိုးစုံပါသည်။ ။

“ပိုက်ဆံတွေကွ”

“ယူလိုက်ပါလား”

နောင်နောင် ခွတိုက်ပြောသည်။ ။

“အမယ် . . . ယွန်းယွန်းမှ သူခိုးမဟုတ်တာ”

“ခု . . . ခိုးနေတာပဲ”

“နှုတ်ခမ်းနီဘူးကချည်း နှစ်ဘူးကွ၊ ကရင်(မ်)ပတ်(ဖ်) ဘူးကတစ်ဘူး
၊ သော့တွဲ၊ လက်သည်း တိုက်တဲ့ တံစဉ်းလေးလည်း ပါသေးတယ်၊ ဘော

လိပ်ပင် . . .”

တကယ်တော့ အဲဒါတွေကို ယွန်းယွန်း တမင်ပြောနေခြင်းပါ။ ဒါတွေကို ယွန်းယွန်း တစ်ခုမျှ မလိုချင်ပါ။ ယွန်းယွန်း လိုချင်တာက လက်ကိုင်ပဝါ။ လက်ကိုင်ပဝါကို တွေ့သည် ။ တွေ့တာမှ နှစ်ထည်တောင်။ တစ်ထည်ကို လုံးကျစ်၍ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားလိုက်သည် ။

“လက်ကိုင်ပဝါလည်း တစ်ထည်ကွ၊ ဘာယူထားရရင် ကောင်းမလဲ နောင်နောင်”

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ လက်ကိုမထုတ်ဖြစ်သေးဘဲ လှည့်မေးသည် ။

“သိသာတာကိုယူပေါ့၊ ကရင်(မ်)ပတ်(ဖ်) ဖြစ်ဖြစ်”

“အေးကွ . . . ကောင်းတယ်”

ကရင်(မ်) ပတ်(ဖ်) ဘူးကို ယူလိုက်သည် ။ ဘူးနှင့်အတူ လက်ထဲမှာ လုံးကျစ်ဆုပ်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါလည်း ပါလာသည် ။ နောင်နောင် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါ။ ယွန်းယွန်း လက်ထဲမှာ ကရင်(မ်) ပတ်(ဖ်) ဘူးပဲ နောင်နောင်တွေ့၏။ ယွန်းယွန်းက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ကရင်(မ်)ပတ်(ဖ်) ဘူးနှင့် လက်ကိုင်ပဝါကို သွားထည့်သည် ။ ပြီးတော့ . . . ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေလိုက်တော့သည် ။

“အဟဲ . . .ချွေးတောင်ပြန်တယ်”

“ပြန်တာတောင် နည်းသေးတယ်၊ ကြံဖန်ရှုပ်တဲ့ မိန်းမ”

ယွန်းယွန်း ရယ်ပစ် လိုက်လေ၏။

*

သက်မာ ဝင်လာကတည်းက သူ့ပိုက်ဆံအိတ် နေရာ ရွှေ့နေတာ သ

တိထားမိပုံပေါ်သည် ။ နောင်နောင်အတွက် ကြက်သားစွပ်ပန်းကန်၊
ဇွန်းနှင့် လက်သုတ်ပဝါတို့ ထည့်ထားသည့် ဗန်းကို စားပွဲပေါ်မှာ ပင်တင်၏။

“နွေးနွေးလေး သောက်ရအောင် နောင်နောင်”

“မမကြည့်ရတာ ချွေးတွေပြန်လို့ ၊ ပေါင်ဒါလေး နည်းနည်းလောက် ရိုက်လိုက်ပါဦးလား မမ”

နောင်နောင် မျက်နှာက အပိုမသေ။ သက်မာက အစကတည်းက သူ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပုံစံပေါ် ၏။ ယွန်းယွန်းကတော့ မြေမြေချင်းမို့ ခြေမြင် ၏။ နောင်နောင်ကတော့ သက်မာကိုပဲ ပြုံးကြည့်နေ သည် ။ ဘာကိုမျှ သတိထားမိပုံ မပေါ်ပါ။

သက်မာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်သည် ။ ပစ္စည်းတွေကို မွေနှောက်သည် ။

“ပေါင်ဒါဘူး အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီထင်တယ်”

အဲဒါတွေပေါ့ ယွန်းယွန်း ကြည့်ရတာ၊ မုန်းတာ။ မူလကျီသွန်နီကိုများ ၏။ တကယ်ဆို ဟေ့ . . . ကရင်(မ်)ပတ်(မ်)ဘူး ဘယ်သူ ဖွက်ထားလဲကွ . . . ဟု ရယ်ကာမောကာ ပြောပါတော့လား။ သိလျက်နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်၊ မသိပါဘဲ သိချင်ယောင်ဆောင်၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မူယာတွေဖုံး ကာမာယာအတုံးကြီးတောင် ဖြစ်နေပလား မသိ။ ဒါတွေကိုပဲ ယောက်ျားသားတွေက စွဲနေသလား မဆိုနိုင်။

ကိုပိုင်ရော နောင်နောင်ပါ သည် သက်မာရှေ့ဆို အောက်သွားတွေ ကြွေကျကုန်၏။ သိတယ် မဟုတ်လား။ နွားပြာကြီးတွေ အောက်သွားမရှိဘူး ဆိုတာ။

“မမ ပေါင်ဒါရိုက်ချင်ရင် နင့်မှာ ရှိတာ ငှားလိုက်ပါလား ယွန်းယွန်း”

“ဘယ်အလကား ငှားလိုက်မှာ လဲ နောင်နောင်ရဲ့ ၊ တစ်ခါမေးရင်း ယိုးဒယား သီးတစ်ပြည်၊ လိမ်းမလား မမ”

“မလိမ်းတော့ပါဘူးကွယ်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ယိုးဒယားဆီးသီးဝယ်ခဲ့ပုံ မယ်”

“ဟင် . . .”

ဖီလင်တွေ အောက်ကုန်ရသည် ပေါ့။ အဲဒါတွေကြောင့် ပိုမုန်းတာ။

“လိမ်းလိုက်ပါ မမရဲ့ ၊ လောလောဆယ် မပေးနိုင်ရင် အကြွေးလိမ်း သွား”

နောင်နောင် လျှာကိုတော့ ခွေးသွားစိပ်ပါသည့် ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ် ချင်၏။ ယွန်းယွန်း မျက်နှာက စူပုပ်လာသည် ။ ယွန်းယွန်းတို့ က ရင်ထဲ မှာ ခံစားရလျှင် မျက်နှာပြင်မှာ အရှိကို အရှိ အတိုင်းပေါ်သည် ။

“လိမ်းလိုက်ပါ မမရဲ့ ”

“ဒါဖြင့်လည်း လိမ်းရတာပေါ့လေ၊ ဆီးသီးကတော့ အကြွေးနော်”

“အကြွေးဆိုရင် အတိုးပေးရမှာ ”

“အတိုးတော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲ၊ အတိုးကြောက်လို့ ကြွေးမတင်အောင် နေတာ၊ ရှိပါစေတော့ ပေးဆိုလည်း ပေးပါ့မယ်၊ ကဲ . . . ယွန်းယွန်းရဲ့ ပေါင်ဒါဘူးလေး မမကို ခဏငှား”

“ရော့”

ယွန်းယွန်း လှမ်းပေးတော့ သက်မာပြီး၍ ယူသည် ။ နောင်နောင်က ရယ်မဆုံး ရှိနေ၏။

“ဒီလောက်လည်း ရယ်စရာ မကောင်းဘဲနဲ့ ”

နောင်နောင်ကိုပဲ ဖိမာန်လိုက်ရသည်။ သက်မာက မှန်ပဲကြည့်သည်
၊ ပြီးတော့ . . . ယွန်းယွန်း ထပ်ပြန်ပေး၏။

“မမ ယူထားလေ၊ နေ့လယ် တစ်ခါကြည့်ဖို့ ၊ ဒါပေမဲ့ . . . တစ်ခါကြည့်ရင် ဆီးသီးတစ်ပြည် နှုန်းနော်”

ယွန်းယွန်းပြီး၍ ပြောပေမယ့် အမဲ့တစ်ဝက်စွက်၏။

“အေး . . . မှတ်ထားမယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို ယွန်းယွန်း ဆီးသီးဆိုင်ဖွင့်နိုင်မှာ ပါ၊ မမက မှန် ကြိုက်တယ်၊ ခဏခဏ ကြည့်မှာ ”

သူကရင်(မ်)ပတ်(ဖ်) ဘူးကို သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ သူပြန်ထည့်၏။ ခပ်ပြီးပြီးပါပဲ။ ယွန်းယွန်း ကတော့ မကျေနပ်နေသူ ဝီဝီသက်မာ အပြီးကို သဘာဝမကျဟု ထင်၏။

မမတိုက်သည့်စွပ်ကို သောက်ရင်း နောင်နောင်က ယွန်းယွန်း၏ ငယ်ကျင့်ဆိုးလေး တွေကို ပြောလို့ မဆုံးရှိုက်၏။ မမက ရယ်သည့်အခါ ရယ်သည် ။

“အဲဒီရယ်သံကလည်း မချို့ပါဘူး”

ယွန်းယွန်း ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြောရင်း မတ်တတ်ထရပ်၏။

“ယွန်းယွန်း ပြန်တော့မယ်”

သက်မာက စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုချကာ ယွန်းယွန်းနှင့်အတူ လျှောက်လိုက်လာ၏။ အောက် ထပ်သို့ဆင်းသည့် လှေကားထိပ်သည် နောင်နောင်အခန်းနှင့် ဝေးသည် မို့ နောင်နောင်လှမ်းမမြင် နိုင်သလို စကားပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း ကြားရမည်မဟုတ်ပါ။

“ယွန်းယွန်း”

ခေါပုံက မာတောင့်တောင့်ကြီး၊ ယွန်းယွန်း မထူးဘဲ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်၏။

“လက်ကိုင်ပဝါကို ဘာနဲ့ ရွေးရမလဲ”

“အဟင်း”

ယွန်းယွန်း ခနိုးခနဲ ရယ်ရတာကို သိမ်မြိန်သည် ။

“ရွေးမှာ လား . . . မမ”

“ဒါပေါ့”

“တန်ဖိုးကကြီးတယ်”

“ပြောပါဦး”

“နှလုံးသား . . . မမရင်ထဲက နှလုံးသားနဲ့ ရွေးမှ ပြန်ရမယ်”

သက်မာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည် ။

“လွဲနေပြီ ယွန်းယွန်း၊ အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါရဲ့ တန်ဖိုးက မမနှလုံးသား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်ချင်း ဖြစ်ရင် ဦးနှောက်ပဲဖြစ်မယ်”

ယွန်းယွန်း ကိုယ်ကလေး ဆတ်ခနဲ ခါသွားရသည် ။ ကြည့်စမ်း . . . ဒါသက်သက်စော်ကား တာ။ ကိုပိုင်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တောင် ချစ်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ယွန်းယွန်းရေ၊ ခင်ပွန်းတော်ဖို့ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ဦးနှောက်ကလက်ခံမှာ လို့ သွယ်ဝိုက်ပြောလိုက် တာပေါ့လေ။

ယွန်းယွန်းသိရင် ကိုပိုင် သိမယ်ဆိုတာရော၊ သူမတွေ့မိဘဲ ရှိပါ့မလား။ သိချင်သိပစေ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ကိုပိုင်ကိုတော့ ပြ

နံကိုပြောရဦးမယ် . . . ဟင်း။

“ဒါဖြင့်လည်း ရွေးမနေပါနဲ့ တော့ မမ၊ ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးလိုက်ရရင် မဆီမှာ ဦးနှောက်မကျန် တော့ဘူး၊ တွေးတတ်ခေါ်တတ် တွက်တတ် ချက်တတ်၊ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ”

“ယွန်းယွန်းမှာ အသုံးရှိရင် ယူပါ”

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ပီယဆေးဖော်မယ်၊ ငါးရုံကြီးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ငါးခူး သေးသေးတစ်ကောင် ဖမ်းမယ်”

“ငါးနှစ်ကောင်မဖမ်းပါဘူး ယွန်းယွန်း။ မမဘာသာ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ထိုင်နေတုန်း မမရှေ့မှာ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာရင်သာ ငါးခူးစားချင်ရင် ငါးခူးကို ကောက်လိုက်မယ်၊ ခပ်များများ စားချင် ရင်တော့ ငါးရုံကို ကောက်လိုက်မယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

“မမက ဘာကိုစားဖို့ အာသီသပိုများ လဲ”

“ငါးခူးကြော်ဆို မမ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမက လောဘကြီးတယ် ယွန်းယွန်းရဲ့ ၊ ငါးရုံကြီးကြီးကို ကောက်ဖြစ်ဖို့ ပိုများ တယ်”

“ယွန်း . . .”

မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံးမဲ့ပစ်ကာ နှုတ်မဆက်ဘဲ ဆင်းလာခဲ့သည် ။

လှည့်မကြည့်ပေမယ့် သိပ်သိပေါ့၊ ခုလောက်ဆို မာယာရှင်အပြုံးကြီးနဲ့ ဒေါသက်မာတို့ လှေကားထိပ်မှာ သရဖူဆောင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ။ ကိုပိုင်တို့ နောင်နောင်တို့ ကိုက နွားကျတယ်၊ အောက်သွားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ မသိ။

“အဲဒီလို ပြောလိုက်တယ် ကိုပိုင်ရဲ့ ၊ ဘယ်လောက်မချင်စရာ ကောင်းလဲ”

ယွန်းယွန်းက တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောတော့ ကိုပိုင်မျက်နှာ ပုပ်ညစ် သွားလိုက်တာမှ ရစရာ မရှိ။

“မကြိုက်နဲ့ တော့ ကိုပိုင်ရာ အဲဒီမိန်းမ၊ ယွန်းယွန်းသဘောမတူဘူး”

ကိုပိုင် စိတ်ဆိုးပြီထင်ကာ အဆင်းမှာ တွန်းချပေမယ့် . . .

“နင်ကိုက လျှာရှည်တာ၊ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ အချိန် ဖြုန်းချင်ရင် ရော်ဂျာနဲ့ ဆော့ပါလား၊ ကိုယ့်နေရာမဟုတ်တာ ဝင်၊ ဝင်ပါတယ်”

“ဟင်”

ရော်ဂျာဆိုတာက . . . ယွန်းယွန်းတို့ အိမ်က ခွေးထီးကြီး။

“ကိုပိုင် . . . ယွန်းယွန်းကို ခွေးစာရင်းသွင်းတာလား”

“အဲဒီထက်ညံ့တဲ့ စာရင်း ရှိရင် သွင်းချင်သေးတယ်”

“ကိုပိုင် ဘာမှိုင်းမိနေတာလဲ၊ ဆေးမိနေသလား”

“ဆေးလည်း မမိဘူး၊ မှိုင်းလည်း မမိဘူး၊ သက်မာကို ငါအထင်ကြီး တယ်၊ မိန်းမသား ဆိုတာ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဦးနှောက်သုံးမှ လူစာရင်း ဝင်တာ”

“ယွန်းယွန်းကို လူစာရင်းမဝင်ဘူး ပြောချင်တာလား ကိုပိုင်”

“ဝင်ရော ဝင်လို့ လား”

ဒေါသမျက်ရည်တို့ က အိမ်နဲ့ ပိုင်းသည် ။ ကိုပိုင် . . . ခုတလော အပြောကို ရက်စက်သည် ။

“နင်က သူလက်ကိုင်ပဝါ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“ကိုပိုင်နဲ့ ကွဲအောင်လုပ်မလို့ ”

“ဘာ”

“လူတစ်ယောက်ဆီက သူ့ပစ္စည်းတစ်ခုခုရရင် ကွဲအောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ ညားအောင် လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ သိလား”

“ဒါ . . . ဘယ်အောက်လမ်းဆရာက ပြောတာလဲ၊ ယွန်းယွန်းနင့်အတွေး အခေါ်တွေ အောက်တန်းကျလှချည်လား”

“ကိုပိုင် ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်၊ ယွန်းယွန်းက ဟိုမိန်းမစိတ်ဓာတ်ကို အသည်းနာဖို့ ပြောပြခါမှ ၊ သူက အသည်းစွဲရတယ်လို့ ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုပိုင် ဆေးမိနေတာ၊ အဲဒီဆေးကို ပြယ်အောင် ကို ပြန်လုပ်ရဦးမယ်”

“ယွန်းယွန်းနော် . . . ပြောလိုက်ပါပေရဲ့ ၊ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ ၊ အဲဒါတွေ ငါလုံးဝ အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ငါဘာဆေးမှ မမိဘူး”

“ဒါဖြင့် ဟိုမိန်းမထိရင် ဘာဖြစ်လို့ ဆတ်ဆတ်ခါနာသေးလဲ”

“နင်က လွန်တာကိုး၊ နင်ကလွန်လေ ဟိုဘက်ကနာလေ”

“ကောင်းပါတယ် . . . သိပ်ကောင်းပါတယ်”

“သွားပြန်ပေးလိုက် ယွန်းယွန်း”

“သေတဲ့ အထိ ပြန်မပေးဘူး”

“နင် . . . သူများ ပစ္စည်းကို . . .”

“လက်ကိုင်ပဝါအသစ် ဆယ်ဒါဇင် လျော်ပေးလိုက်မယ်”

“နင့်ဟာတွေက အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး၊ နင့်အစား ငါရက်တယ်”

“ယွန်းယွန်း မရှက်ဘူး”

ကိုပိုင် ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်သွားလေ၏။

★

အဲသည် နေ့က အဲသည် လို ဖြစ်ခဲ့ပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ ကိုပိုင်ခေါင်း အုံးအောက်မှ လက်ကိုင် ပဝါ ပျောက်ပြန်သည် ။ ယွန်းယွန်း လက်ချက် ဆိုတာ တန်းခနဲသိသည် ။ ခေါ်မေးတော့လည်း ဒေါ်ရွှေ ယွန်းတို့ က ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ။

“ဗေဒင်ဆရာဆီပို့ပြီး အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါရှင် နှစ်ယောက်ကို ကွဲအောင်ခွဲမလို့ ” . . . တဲ့ ။

ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးလဲ၊ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုတောင် ရောက်တော့မယ်၊ ဆယ့်ရှစ် ရာစုနှစ်လောက်က အတွေးအခေါ်တွေဆီ ပြန်သွားလို့ သွား။ ပြီးတော့ . . . အဲဒါမျိုး အယုံအကြည် မရှိသည့် ပိုင်ဆု က သည် အလုပ်တွေကို အထင်လည်း သေးသည် ။ အောက်တန်းကျသည့် စိတ်ဓာတ်ဟု မြင်၏။ သည် တော့ . . . ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ပြောပစ် ၊ စကားတွေက များ လွန်းတော့ အမှားပါ၊ သက်မာဘက်မှ နာမိတာလည်း ပါသည် ။

ယွန်းယွန်းအရှက်လွန် ၊ ဒေါသလွန်ကာ သတိလစ်လဲကျသွားရသည် အထိ ဖြစ်တော့ ပိုင်ဆု ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်တော့ပါ။ သို့ပေမယ့် သိပ်လည်း မယုံရဲလှ။ ဒီကောင်မလေးက တစ်ယောက် ယောက်ကို ချောက်တွန်းချင်လျှင် ဟန်ဆောင်တတ်တာလေးတွေ လည်း ရှိတတ်၏။ ပြန်ချော့ဖို့ တော့ စိတ်ကူးလည်း ရှိသည် ။ ကန်းတက်သွားမှာ လည်း

ကြောက်ရသည်။ ။

“ဟူး”

သက်ပြင်းမောကိုချရင်း ပိုင်ဆု ခြံထဲမှာ ဆက်ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။ ။
ဆရာဝန်ကားနားထိ စိုးစံဆေးအိတ်ဆွဲပြီး လိုက်ပို့တာ မြင်တော့ မသိမ
သာ ထလာခဲ့သည်။ ။ ဆရာဝန်ကားထွက်သွားတော့ မှ . . .

“ယွန်းယွန်း ဘယ့်နှယ်နေလဲ”

“ဟင် . . . ကိုပိုင်မရှိဘူးမှတ်လို့၊ မေမေကတောင် မေးနေသေးတယ်
”

“ငါနဲ့ စိတ်ကောက်သွားတာ”

“ဟုတ်လား . . . ဆရာဝန်က ဒါကြောင့် ပြောတာကိုး၊ သူတစ်ခုခုကို
အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှား သွားတာ ဖြစ်မယ်တဲ့ ၊ သိပ်ဝမ်းနည်းသွားသလား၊
သိပ်စိတ်ဆိုးသွားသလားတဲ့ ”

“တကယ် သတိလစ်သွားတာလား”

“တကယ်လစ်တာ”

“ခုသတိရပလား”

“ခုလေးတင်ရတာ၊ အကြာကြီး သတိလစ်နေတယ်”

“ဒီလောက် ဖြစ်သွားမယ် မထင်လို့၊ သူဘာပြောလဲ”

“ခြံထဲမှာ မြွေတွေ့လို့ သိပ်ကြောက်သွားတာတဲ့ ”

“ဟင် . . . ငါနဲ့ စိတ်ဆိုးသွားတာ မပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး၊ ဖေဖေက ကိုဆက်ကို ခြံရှင်းဖို့ ချက်ချင်းအမိန့်ပေးတယ်

လေ၊ ရန်ကုန်တို့ အဖွဲ့ ချက်ချင်းစ၊ လုပ်ရမယ်”

“အင်း . . . ခါတိုင်းဆို အတိုင်အတောက် ထူပါဘိ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဘာဖြစ်လို့ လွှဲပြောတယ် မသိဘူး၊ ကိုပိုင် အဆူခံရမှာ စိုးလို့ ထင်တယ်၊ ကိုပိုင်ကြောင့် ယွန်းယွန်း ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိရင် မလွယ် ဘူး”

“အိမ်ပေါ်ကများ နှင်ချမလားပဲ”

“ကိုပိုင် . . . ယွန်းယွန်းကို မုန်းနေတာလား”

“အစကတော့ ကိုယ့်ညီမလေးပဲ ချစ်တာပေါ့၊ သူဆိုးလွန်းတော့ စိတ်က တစ်ခါတစ်ခါ ပျက်တယ်၊ ဒီကြားထဲ ဖေဖေက တောင်တောင်အီအီတွေ ပြောတော့ လန့်သွားတယ်”

“ကိုပိုင် ငြင်းလို့ သူတမင်ရွံ့တာဖြစ်မယ်”

“ဒါပေါ့ . . . သူ ငါ့ကိုမယူချင်ပါဘူး၊ သူ့ရွံ့လေစိတ်ပျက်လေနဲ့ စိတ်က ပိုပိုကုန်လာတယ်၊ ဒီအတိုင်း ပိုဆိုးလာရင် မုန်းမိမလားပဲ”

“ခက်တာပဲ”

“သူ ငါ့ကိုသာ ချစ်နေတယ်ဆိုရင် ၊ သနားစရာလေးဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘက်က ငြင်းရက်စ ရာမရှိဘူး၊ ညီမလေး သံယောဇဉ်နဲ့ လိုက်လျောမိမှာ ၊ ခုတော့ သူလုပ်နေတာတွေက ငါ့ကို ချစ်လို့ လက်ထပ်ချင်လို့ မှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကိုငြင်းလို့ အရွံ့တိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ငါက သက်မာကို ချစ်နေလို့ သက်မာကိုပါ ရန်လုပ်နေတာ”

“ကိုပိုင်က သက်မာကို တကယ်ချစ်တာလား”

“ငါ လေးစားတယ်၊ အထင်ကြီးတယ်၊ လက်ထပ်သင့်တဲ့ အမျိုးသမီး

အဖြစ် ရွေးတယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယွန်းယွန်းက အရွဲ့တိုက် ရန်လုပ်တော့ ငါအားနာလာတယ်၊ သနားလာ တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်”

“ကိုပိုင်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဘာကို မဟုတ်သေးတာလဲ”

“ကိုပိုင် ယောက်ျားပါဗျ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရွေးရတယ်လို့ ၊ ဦးနှောက်ကို ရှေ့တန်းတင်လွန်းတယ်၊ အဲဒါတွေ မိန်းမတွေလုပ်ဖို့ ထားပါ”

“ယောက်ျားရော ခေါင်းမသုံးရတော့ဘူးလား”

“သုံးတော့သုံးပေါ့၊ ခေါင်းတစ်ခုတည်း သုံးရမလား၊ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာဖွဲ့စည်းပုံမှာ ဦးနှောက် လည်း ပါတယ်၊ နှလုံးသားလည်း ပါတယ်”

“အဲဒီနှလုံးသားကို ကျောက်သားဖြစ်အောင် ပုံသွင်းခဲ့တာဖေဖေပဲ၊ မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်”

ဟုတ်တော့ဟုတ်၏။ သားတွေ လူပျိုပေါက်အရွယ်မှ စကာ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်ကာ ဖေဖေ အရမ်းဆုံးမသည် ။ ဖေဖေက အလိုလိုက်တာတွေ ဘက်မှာ ကျတော့ တရားလွန်။ လုံးဝစည်းကြပ်ထားတာတွေ ကျတော့လည်း တရားလွန် အထူးသဖြင့် စာတော်သည့် ပိုင်ဆုကိုဆို လျှင် စာမှ စာ။ ကျောင်းပြီးတော့ အလုပ်ထဲသွင်း။

ပြောစကား သိပ်နားမထောင်သည့် သားကြီးနှင့်သားငယ်ကျတော့ ခပ်လျော့လျော့။ လိမ္မာ သည့် သားလတ်ကျခါမှ လိမ္မာလေ တင်းကျပ်လေ။ ကြာကြာနေတော့ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဝံ့။ လှုပ်ဖို့ ရှားဖို့ တောင် စည်းမျဉ်း

ဘောင်ထဲမှာ ပဲ လှုပ်ရှား။ ပိုင်ဆုသည် စိုးစံတို့ ဆက်မော်တို့ နှင့် မတူခဲ့ရသည် တော့ အမှန်ပါ။

“မင်း . . . ယွန်းယွန်းကိုရရင် လက်ခံချင်တာ တကယ်လား ကိုစိုး”

စိုးစံ ဟက်ခနဲ ရယ်သည် ။

“ပြစ်မှားစိတ်နဲ့ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ယွန်းယွန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ညီမ လေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုပိုင်နေရာမှာ သာ ကျွန်တော် ဆိုရင် ကွန်တော် မငြင်းဘူး”

“မင်းကို တစ်သက်လုံး ဗိုက်ကျနေမှာ မကြောက်ဘူးလား၊ အိမ်ရှင်မ အရည်အသွေး လုံးဝ မရှိ”

“ကျစမ်းပါစေ ကိုင်ပိုင်ရာ၊ မိန်းမတွေ ဗိုလ်ကျတယ်ဆိုတာ အသေးအဖွဲ့လေးတွေပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ထင်ရာလုပ်တော့ သူတို့ ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ၊ ပြီးတော့ . . . ခုခေတ် အိမ်ရှင်မတွေကို လည်း လိုက်ကြည့်ပါဦး၊ ရှေးခေတ်မိန်းမတွေနဲ့ ဘယ်မှာ တူတော့လို့ လဲ၊ စီးပွားထွက်ရှာရတဲ့ မိန်းမ ကျ တော့လည်း ယောက်ျားကို သိပ်မပြုစုနိုင်ဘူး၊ သူဌေးသမီးရတော့လည်း အခိုင်းအစေတွေနဲ့ ပြည့်လို့၊ ခေတ်ရေစီးကြောင်းက ပြောင်း လာပြီ ကိုပိုင်၊ ယောက်ျားကို ရေချိုးရင် ဈေးတွန်းပေး၊ အင်္ကျီကြယ် သီး တပ်ပေး၊ ငါးရိုးထွင်ပေး၊ နှိပ်နှယ်ပေး ဆိုတာမျိုးကို မိန်းမတွေ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့ မှာ တာဝန်တွေက ရှေးခေတ်မိန်းမတွေထက် ပိုလာကုန်ပြီ၊ ကိုပိုင်သက်မာရော အဲဒီလို လုပ်ပေးမယ် ထင်သလား၊ ဝေးသေး”

“မင်းလိုစိတ်မျိုး ငါဘာဖြစ်လို့ မထားနိုင်တာလဲ”

“ခွကျတာကိုး”

“မင်းကလည်း ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုပိုင်က ယွန်းယွန်းကို ကြောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေကို ကြောက်နေတာ၊ ဖေဖေကို ဆန့်ကျင်ချင်တာနဲ့ ယွန်းယွန်းကို ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“စကားပုံကတော့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ ကိုပိုင်၊ ညီအစ်ကိုချင်းမို့ ပြောရဦးမယ်၊ ခွေးများ တောင် ချောင်ပိတ်ရိုက်ရင် ပြန်ကိုက်တယ် ဆိုတာမျိုး၊ ကိုပိုင်က သားလိမ္မာ၊ ဖေဖေကလည်း လိမ္မာတဲ့ သူ အပေါ်မှာ ပိုတင်းကျပ်တယ်၊ တစ်သက်လုံးက ကိုပိုင် အောင့်ခံခဲ့ရတာတွေ ခုမှ ထပေါက်ကွဲတာ”

ဟုတ်များ ဟုတ်နေမလား . . . ဟု တွေးမိပေမယ့် ခေါင်းခါ ဖြစ်၏။

“ယွန်းယွန်းကလည်း ဆိုးကိုဆိုးတာ”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဒီလောက် အလိုလိုက်ထားတာ၊ ဒီလောက်ကလေး ဆိုးတာကို ရွှေတံဆိပ် တောင်ချသင့်တယ်၊ မိဘအလိုလိုက်ပုံနဲ့ ဆိုရင် ပျက်စီးသွားရင်တောင် ယွန်းယွန်းမှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ ခုဟာက . . . ကလေး ဆိုးပဲ”

“ကလေးဆိုးပေမယ့် လူက လူကြီး ဖြစ်နေပြီ”

“သိပ်ခွဲမကျနဲ့ ကိုပိုင်၊ ထန်တင်းခက်မာနေတဲ့ စိတ်တွေကို လျှော့တန်သလောက်လျှော့၊ အ ငယ်က ဆရာလုပ်ရတာ သိပ်တော့ မကောင်းဘူး”

စိုးစံက ရယ်၍ ပြောကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည် ။ ပိုင်ဆုယောင်ချာချာ ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ယွန်းယွန်းထံ သတင်းမေးသွားချင်ပေမယ့် ခုချိန်မှာ မသွားသင့်သေးဟု တွေးသည် ။

“ငါ . . . နည်းနည်းတော့ လွန်သွားတယ်”

လူဝီသစ္စာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့အပြစ်ဖို့ ရင်း လက်မှ နာရီကို ကြည့်သည်။ ။ ခု လောက်ဆို . . . သက်မာထံ အစားရောက်ချိန်တန်ပြီလေ။

*

ဆရာဝန်က အိပ်ရာထဲမှာ အနားယူပါ . . .တဲ့ ။

ယွန်းယွန်း လူကတော့ အနားယူနေပါသည်။ ။ စိတ်က ဘယ်လိုနားနိုင်မလဲ။ ဒေါသထွက် နေရသည်။ ။ ရှက်နေရသည်။ ။ စိတ်နာနေရသည်။ ။ ပြီးတော့ . . . ဘယ်နည်းနှင့် ကလွဲစားချေရမလဲ အကြံထုတ်နေရသည်။ ။

“ကိုပိုင်ကို မုန်းတယ်”

အရင်တုန်းက မုန်းခဲ့တာက ခင်လို့ မုန်းခဲ့တာလေ။ ယွန်းယွန်းခင်ရင် မုန်းတတ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ အခု မုန်းတာကမှ တကယ်မုန်းတာ။ ကိုပိုင်ကို အရွဲ့တိုက်ကို တိုက်ရမှ ဖြစ် မည်။ အဲသည် လို အရွဲ့တိုက်ချင်လွန်းလို့ ကို မေမေ့ကို ပြန်မတိုင်ခဲ့တာပေါ့။

“ကိုပိုင်ပေါ့ . . . ယွန်းယွန်းကို ရက်ရက်စက်စက်ပြောလို့ ”

မျက်ရည်လေးတစ်စက်လောက် ကျလျှင်တောင် ဖေဖေကိုပိုင်ကို ဆူလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ ဖေဖေ အဆူကိုလည်း မခံစေချင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ တရားလိုငှားမလဲ။ ကိုပိုင်က တရားခံလေ။ ဖေဖေ ကို တရားလိုအဖြစ် ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ စွဲချက်ဘာလို့ တင်ခိုင်းမလဲ။ ကိုယ်တိုင်ကို တရားလိုလုပ်ရမှ ။

“သိမယ် ကိုပိုင်၊ ယွန်းယွန်းအကြောင်း သိကိုသိရမယ်”

အံကလေးတကြိတ်ကြိတ်ကို မပြင်နိုင်။ တော်တော့ကိုမုန်းစရာကောင်းတဲ့ ကိုပိုင်။ ကိုပိုင်ဆန္ဒ တွေ တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဖို့ လိုသည် ။ ကိုပိုင် မဖြစ်ချင်တာတွေ အကုန်လုံးဖြစ်လာဖို့ လိုသည် ။ ယွန်းယွန်း တို့ က ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲဒီလိုလုပ်နေကျ မဟုတ်လား။

“ထွက်စမ်းပါ ဉာဏ်လေးရယ်၊ အဲဒီလူကို ဒုက္ခပေးဖို့ ”

ဗေဒင်ဆရာကိုလည်း အားမကိုးချင်တော့ပါ။ အစကတည်းက ဗေဒင်တွေ ဘာတွေ သိပ်ယုံ တာလည်း မဟုတ်ပါ။ ဗေဒင်ဆရာနှင့် ဓာတ်ရိုက်ဖို့ ကြိတာကလည်း ဒါမျိုးတွေ ကိုပိုင်မကြိုက်မှန်း သိတာမို့ လုပ်ကိုလုပ်ချင်တာ။

“ သူတို့ က ပြန်လိုချင်လေ၊ လုံးဝမပေးလေ

အဲသည် လို တစ်ဖက်သားနှင့် ဆန့်ကျင်ရမှ ယွန်းယွန်း စားဝင်အိပ်ပျော်၊ နေသာထိုင်သာ ရှိ တတ်တာ၊ ကိုပိုင် မသိဘူးတဲ့ လား။

“ထွက်စမ်းပါ ဉာဏ်ကလေးရယ်

ဆုတောင်းရင်းက ကိုပိုင်မျက်နှာကို မြင်သည် ။ ပြီးတော့ သက်မာဆိုသည့် အမျိုးသမီးကို မြင်သည် ။ ကိုပိုင်နှင့် ယွန်းယွန်းကို ဖေဖေက ရည်ရွယ်သည် ဆိုတုန်းက ကိုပိုင်စကားထဲမှာ သက်မာ မပါ။ သက်မာအကြောင်းကိုပြ၍ မငြင်း။ ကိုပိုင်လို လူမျိုးက တမင်တကာ ထိမ်ချန်ထား တာတော့ မဖြစ်နိုင်။

“အဲဒီတုန်းက ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးဘူးထင်တယ်၊ ဒါဆိုမုန်းလွန်းလို့ ၊ ရည်းစားတစ်ယောက် ကို ကမန်းကတန်း ကောက်ထားလိုက်တာပေါ့၊ ယွန်းယွန်းတို့ က ဘယ်သူ့အကြောမှ ခံခဲ့တာ မဟုတ် ဘူး ဦးရွှေပိုင်”

ကလေးလေးလို နေခဲ့သူမို့ ကလေးတွေလေးပဲ တွေးသည် ။

“ကိုပိုင်အတွက် အမုန်းစစ်ဆင်ရေး

ကိုယ့်ဘာသာ နာမည်ပေးကာ စိတ်တိုင်းကျသွားရသည် ။ ကိုပိုင်
စော်စော်ကားကား စကား တွေကို သဘောကောင်းလွန်းလို့ ပြန်မတိုင်
တာ မထင်နဲ့ ရှင်ရေ့ . . .

“ယွန်းယွန်းလေ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူများ လို မဟုတ်ဘူး

အဲသည် နေ့က ဖြစ်ရပ်က စတွေးမှ ၊ အမုန်းစစ်ဆင်ရေးကြီးကို လှပ
ခမ်းနားစွာ အကောင် အထည်ဖော်နိုင်မည် ထင်သည် ။

“တကယ်ဆို . . . ဒီကလည်း ရှင့်ကို ကြိုက်မနေပါဘူး

*

စင်စစ် . . . ဤပြဿနာများကို ဦးကျော်ထိုက် စခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည်
။ ဦးကျော်ထိုက်က ပြဿနာကို စတင်ရာ၌ သက်မာကိုသာ ပိုင်ဆိုင်သိကျွ
မ်းခင်မင်စွာ မရလိုက်လျှင် ဦးကျော်ထိုက် စသည့် ပြဿ နာ ခုလောက်
ထိ မပြေမလည်ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာမည်။

သို့မဟုတ် . . . သက်မာသည် နောင်နောင် ဆိုသည့်ကောင်လေးကို
ပြုစုဖို့ အခွင့်အရေး ရှိချင်မှ ရှိမည်။

ခုတော့ . . . သက်မာဆိုသည့် အရွယ်ရောက်ပြီးသား အမျိုးသမီးတစ်
ဦးသည် ဆယ်ကျော် သက်ရွယ် ကလေး စိတ်မကုန်သေးသည့်
ယွန်းယွန်းလို မိဆိုးလေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ဖို့ ရာ အကြောင်းများက တို
က်ဆိုင်လာခဲ့ကြပါ၏။

*